

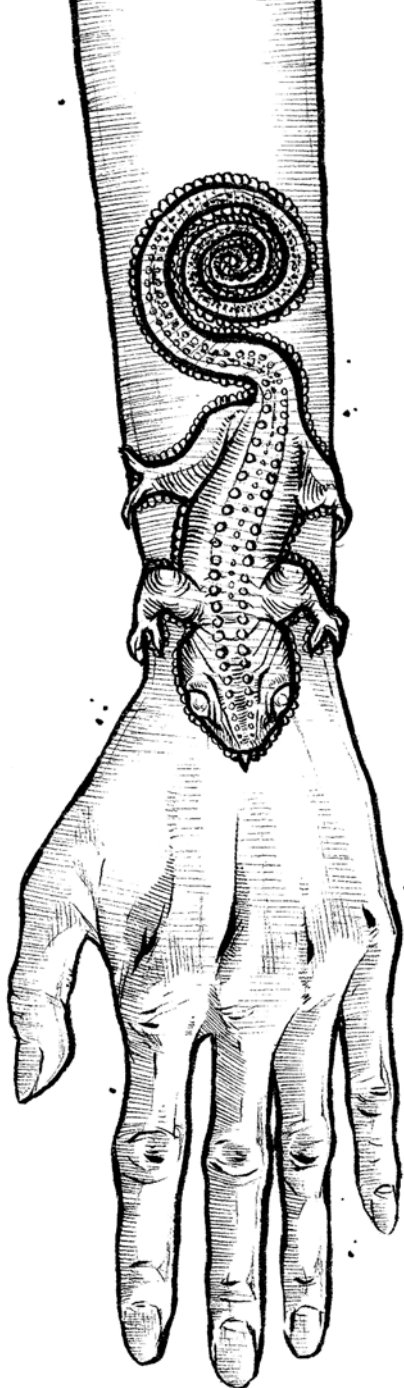

PETRA
KUBÁŠKOVÁ

"ILUSTRACE: STRIGA"

TAJEMSTVÍ
STŘÍBRNÉ
ČARODĚJKY

PETRA
KUBAŠKOVÁ

"ILUSTRACE: STRIGA"

TAJEMSTVÍ
STŘÍBRNÉ
ČARODĚJKY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Kubašková, 2020

Illustrations © Striga, 2020

Cover art © Lukáš Tuma, 2020

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-967-6 (print)

ISBN 978-80-7557-902-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-903-4 (mobi)

ISBN 978-80-7557- 904-1 (pdf)

Věnováno Petrušce, mojí nejmilejší časohybce

 istě můžeš projít všechna místa, která v této knize navštívíš; vyhni se však tajným podzemním chodbám, jež jsou lidským bytostem zapovězeny. Ale potkáš-li na vznešeném Vyšehradě krásnou vysokou ženu s dlouhými vlasy, hebkými jako samet, oděnou v dlouhé černé roucho, dobře se podívej, zdali se jí kolem nohou nemotá rezavě zlatá kočka. Pokud ano, věz, že to byla čarodějka.

Kapitola 1

tála jsem před domem U Kamenného sloupu a na pravo pode mnou pomalu usínala Praha. Holka mého věku by se nejspíš neměla potulovat takhle pozdě v noci sama v ulicích... jenže já se nepotulovala. A taky jsem nebyla sama.

Na chvíli jsem se zahleděla na barevně rozzářenou Petřínskou rozhlednu. A když jsem pořádně napnula zrak, zahlédla jsem v petřínských svazích slabá žlutavá světélka – to se ve tmě hemžili neposední šustové a rozdělávali si drobečky toho, co přes den naloupili z lidských tašek, kapes a batohů. Šustové jsou fajnovky – co spadne na zem, nechávají holubům, loupí výhradně z čistého.

Ospalé město se nořilo do tmy a mrkalo na mě stovkami očí, avšak mě teď zajímalo jiné světlo – bledé, chladné a pro nás čarodějky nesmírně mocné.

Zvedla jsem oči k srpku měsíce. Byl tak tenoučkový, jako by ho na oblohu někdo namaloval jedním tahem štětce. Kolem něj poblikávaly hvězdy jako třpytky rozprašené na černém sametu.

„Nádherná noc,“ pronesla za mnou matka. „Už tolik jar sleduju Lunu, a nikdy mě nepřestane uchvacovat.“ Položila mi ruku na rameno. „Zavři oči a mysl na měsíc.“ Na okamžik se odmlčela. „Cítíš to?“ řekla po chvíli.

Soustředila jsem se. „Slabě,“ přiznala jsem.

Máma mě jemně uchopila za loket a trochu mi pozvedla paži. „Natáhni ruku. Dotkni se měsíce.“

Co by si asi pomysleli lidé, kdyby viděli dvě ženské, jak společně vztahují ruce k srpku měsíce, zavírají přitom oči a něco si mumlají. Zřejmě by nad námi mávli rukou jako nad dvěma podivínkami, možná romantickými umělkyněmi, básnířkami nebo prostě jen praštěnými ženskými, od kterých je lepší držet se dál. Jenže nic z toho se nestalo. Těch pár turistů, kteří se zřejmě nedopatřením v této chvíli zatoulali do strmě klesající ulice Úvoz, o nás totiž vůbec nezavadilo okem. Možná hledali cestu z horního konce Hradčan zpátky dolů na Malou Stranu nebo tady jen obdivovali noční výhled, každopádně ale dvě čarodějky, ochráněné mocí amuletů před nežádoucí pozorností okolí, vidět nedokázali.

Než jsem se však stihla plně ponořit do kouzla, kvůli kterému jsme tu dnes byly, ozval se z horní části Úvozu známý rachot.

Bezmocně jsem spustila ruku zpátky k tělu, zatímco máma si povzdychla a obrátila oči v sloup. „Ach ne,“

doprovodila to gesto slovy. „Doufala jsem, že nás to dnes mine.“

Obě jsme stočily zrak nahoru na kopec, odkud se již horem pádem řítil mnich na cválajícím oři a bujaře halekal: „Hohóóó, lidi! Z cesty!“

Párek jakýchsi zahraničních turistů však zcela nerušeně scházel dál po ulici a kochal se pohledem na osvětlený Strahovský klášter, Petřín a zbytek světélkující Prahy.

„Tak mu uхни,“ pobídla mě máma. „Ať mu nezkažíme radost.“

Pokrčila jsem rameny. „Když myslíš...“ Ustoupila jsem pár kroků stranou, ačkoli to bylo úplně fuk. Duch by námi prošel stejně neškodně, jako by prošel lidmi, kdyby náhodou nesešli ze silnice na chodník a nezačali si drze fotit noční město zrovna ve chvíli, kdy kůň – ostatně jako vždy – škobrtнул a shodil ze sedla průsvitného mnicha, který nám již po tolikáté předvedl, jak si sráží vaz. Přesně to je totiž jeho specialitou.

Mnich už se pomalu sbíral z dlažby, ale ještě předtím mrknul po fotografující dvojici, která stála otočená zády a zůstávala k jeho husarskému kousku úplně netečná.

Duch se zašklebil, pomalu vstal a přitom lamentoval: „Cháska nevděčná. Člověk se tady může zpřerážet, a oni si zatím klidně okounějí jinam...“

Máma se ke mně otočila se zasmušilým výrazem. „Tady alespoň vidíš, Ginevro, že pít se nemá.“ Máma, zapřísáhlá abstinentka, si hned přihřála polívčičku. Otočila se k duchovi. „Kdybys býval tehdy nehrál vrhcáby a neproléval

hrdlo vínem, mnichu, nemusel sis tady v Úvoze každou noc lámat vaz.“

Duch nasupeně trhnul hlavou, která mu teď kvůli zlomené páteři bimbala na krku mnohem volněji, než by měla. Do zítra bude zase fit a představení může začít nanovo. „Já nepil!“ bránil se. „To ta pověst! Lidi si všechno přimyslejí, aby si báby měly o čem povídat!“

Máma ke mně důvěrně naklonila hlavu. „Vidíš, Ginevro? Ani lhát se nemá.“

Mnich vzal průsvitného koně za uzdu. „Tak pojď, ty herko. Kdybys mě tenkrát neshodil...“

„Kdybys býval nepil, udržel by ses v sedle.“

Tentokrát ale nepromluvila máma, nýbrž znamená Slunce, bratr Lunny na domě U Kamenného sloupu. Na tom domě jsou totiž dvě busty – dvě kamenná poprsí. Na pravém rohu Slunce s mužskou tváří a na levém pak Luna s obličejem ženy.

„Nemáš už spát?“ špitla z druhé strany fasády Luna.

„Copak se v tom rachotu dá spát?“ zabrblo Slunce. A sotva to dořeklo, zase usnulo.

Luna se z růžové omítky tichounce zachichotala a potom zamrkala směrem ke mně. „Je čas,“ zašeptala.

Kývla jsem.

Luna nahoře na domě s očekáváním přivřela oči. Obrátila jsem se zpět k jejímu dvojčeti na obloze a natáhla k němu paži.

„Soustřed se,“ připomněla mi tlumeným hlasem máma.

Představila jsem si, že se dotýkám toho bledě zářícího srpku měsíce. Nejdříve to šlo ztěžka. Měsíc se mi zdál být hrozně daleko – dál, než kam mohly konečky mých prstů dosáhnout.

Pojď blíž, prosím, pojď blíž, žadonila jsem v duchu, jako bych to nebeské těleso snad mohla přesvědčit, aby sestoupilo z oblohy.

Nejdříve se nedělo nic.

Zašátřala jsem prsty, natáhla se ještě víc a pak ještě o kousek...

A náhle jsem ucítila cosi chladivého. Studilo to, ale bylo to příjemné, jako když za horkého letního dne ponoříte prsty do fontánky plné chladivé vody. Ten chlad obklopil mou ruku a já otevřela víčka. Zamžourala jsem a spatřila, jak kolem mé ruky tančí drobounké stříbrné tečky, které se stáčely, proudily a kroutily se jako mléčná dráha, až jsem zalapala po dechu. V celé paži jsem ucítila mravenčení, které mě nabíjelo zatím neznámou energií. A ta jako by mne přímo ponoukala otočit se k domu, z něhož ke mně dychtivýma očima shlížela kamenná Luna.

„Moje členka, čarodějko,“ napověděla mi, přestože jsem dobře věděla, co mám udělat. Vztáhla jsem k Luně ruku a členka ve tvaru měsíčního srpku začala ty roztančené stříbřité tečky přitahovat jako magnet. Rozběhly se od mé ruky směrem k ní a já se ocitla mezi dvěma Lunami – nebeskou a tou na fasádě. Měsíční světlo teď v probleskujícím kuželu proudilo od měsíce na obloze skrze mou ruku až nahoru k domovnímu znamení.

Máma ode mě podstoupila o několik kroků, s ohromným a zároveň i náležitě pyšným výrazem si mě prohlížela od hlavy k patě a téměř bez dechu pronesla: „Zvládlas to. Povolalas světlo Luny. Bravo, bravo, dcero. Valpurga budiž pochválena.“

Podívala jsem se na své tělo, kolem něhož divoce poletovaly stovky světlušek, a v tom okamžiku se mě zmocnil pocit, jako by mě zbožňoval snad sám měsíc a propůjčoval mi část své síly.

Máma uznale zakroutila hlavou. „V tak mladém věku... Mocná... Bude z tebe mocná čarodějka.“

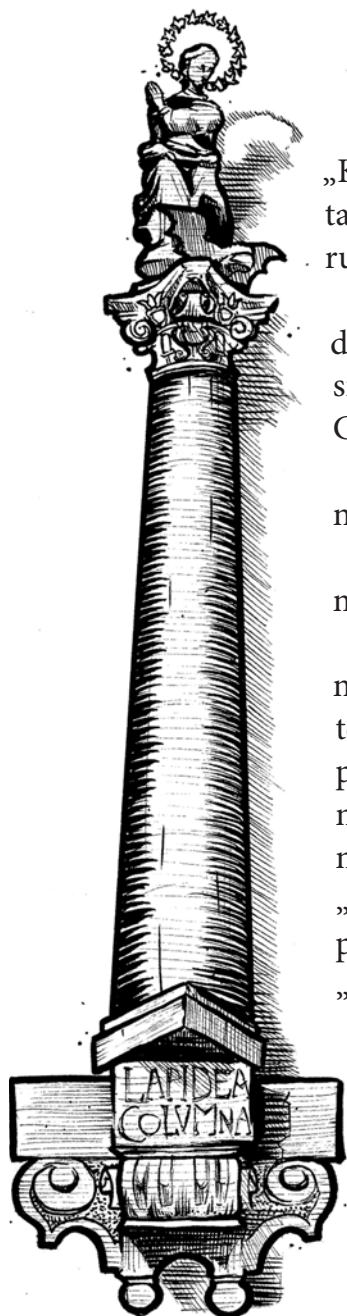
V jejím obličejí se odráželo bledé světlo vycházející přímo ze mě.

„Spoj je,“ vydechla máma. „Zkus to.“

Zahleděla jsem se na členku kamenné Luny. Představila jsem si, jak ji světlo obklopuje, zhmotňuje se nad ní, až se nad její členkou skutečně vytvořil malý světelný měsíček. Byl to opravdový bíle zářící srpek, který se od členky oddělil, vznesl se a plul nočním vzduchem, stoupal výš a výš, vzdaloval se, až nakonec splynul s měsícem na nebi.

Nechávala jsem ruku nataženou, nicméně světlušky z mého těla již odcházely – všechny se seběhly v konečcích mých prstů, které mě teď pořádně brněly, a potom se jedna po druhé jako poslušný had odebraly zpátky ke své nebeské matce. Ještě mě naposledy zastudilo pod nehty a kouzlo bylo skončeno.

Svěsila jsem paži. „Bylo to správně?“ zeptala jsem se neseměle.

*U Kamenného sloupu
Malá Strana*

První promluvila Luna z rohu domu. „Kdybych měla ruce,“ – jenže to byla bus-ta a ty, jak známo, končí pod hrudí, takže ruce nemají – „tak teď zatleskám,“ řekla.

Pohlédla jsem na mámu. Ta provedla drobný úklon hlavou, položila si ruku na srdce a prohlásila: „Skládám ti poklonu, Ginevro VII. Malostranská.“

Z úst mé přísné matky to znělo jako ta nejvyšší pocta.

„Děkuji,“ řekla jsem pokorně a udělala malé pukrle.

Už jsem se chtěla rozloučit s Lunou na domě U Kamenného sloupu, ale ještě jsem stočila zrak k měsíci na obloze, přes který líně pluly chomáčky šedivých mraků. Jak jsem se dívala nahoru, máma mě najednou naléhavě zatahala za rukáv. „Něco cítím,“ zašeptala nervózně a vzápětí vymrštila ruku směrem k Petřínu. „Šustové, podívej.“

Mrkla jsem tam, kde se to až do-sud hemžilo neposednými žlutavými světélky.

Ty bytosti však nyní ustrnuly, žlu-té svítivé body dočista znehybněly a my jsme se s mámou na sebe podí-valy. Četla jsem v jejím obličejí napětí

a v hnědých očích se jí na chvíli odrazilo slabé měsíční světlo, které ale zničehonic zhaslo. Máminy oči se náhle zdály být úplně černé – jako dvě bezedné studny a já pochopila, že je něco hodně špatně.

Zvedla jsem zrak k nebi.

Na obloze visel mrak a zakrýval měsíční srpek. Byl úplně černý, neprůhledný. A co víc, měl zubaté, nepřírozené okraje. Jako by někdo zahustil tmu, vypustil ji na oblohu a kolem dokola ji ostríhal nůžkami. Byla bych přísahala, že ještě před chvílí jsem nikde mezi hvězdami žádnou takovou černou masu neviděla.

Noc v tu ránu potemněla a prudce se ochladilo.

„Ach,“ hlesla z fasády Luna, „má sestra na obloze se nemůže probojovat přes ten děsivý oblak. To musí být nějaké zlé znamení. Běda.“

Zmateně jsem se podívala vzhůru na kamennou dámu se srpkem měsíce nad hlavou. Ve světle luceren jsem uviděla, že i srpek na její čelence zčernal. A přesně v té chvíli ztmavla i celá ulice. Všechny lucerny naráz zhasly, jako když tleskne. A pak zhasla i světla v těch několika málo oknech, kde se dosud svítilo.

„Mami, co se to děje?“

Jenže máma neodpovídala, zůstávala mrazivě nehybná a hleděla kolem sebe – pod námi pomalu pozhasínala celá Malá Strana a část Hradčan, a dokonce i Petřínská rozhledna už to vzdala a utonula v černi.

Máma, jako by mě vůbec nevnímala, s tváří otočenou vzhůru k temnému oblaku, došla k zídce. Stála ke mně

zády, a tak jsem popošla, abych jí viděla do obličeje. Měla zavřené oči a tiše pohybovala ústy. Něco mumlala. Její aura neskutečně zesílila – byla nyní tak sytě tmavomodrá, jak jsem ji dosud nikdy neviděla.

Začínala jsem mít pocit, že se děje něco, u čeho by mladá čarodějka, jako jsem já, neměla být.

Máminy rty se neustále pohybovaly, a když jsem se zaposlouchala, uslyšela jsem: „Vocate, vocate, luminosa...“ Nebo tak nějak. Dál jsem nerozuměla.

Upřela jsem zoufalé oči k nebi. Ještě že hvězdy pořád mrkaly na nebi. Než jsem ale stihla cokoli udělat, zabrnělo mi v kapse zrcátko. Honem jsem ho vytáhla a nakreslila na něj trojúhelník. Objevil se Josefínin vyplašený obličej.

„Gino, kde jste?“ vyhrkla. „Pořád ještě venku?“

Moje jediná sestřenice zněla nadmíru znepokojeně, což se dělo jenom tehdy, když šlo opravdu do tuhého.

„Vy jste vzývaly měsíc?“ zadrmolila nervózně.

„Ano, ale...“ koktala jsem.

„Gino, koukám nahore z okna u Celestýny v obýváku. Celá Malá Strana se topí ve tmě. Já nevím... Počkej... La-but!“

„Cože?“

„Jste ještě u domu U Luny?“

„Ano, ale co tím...“

„Ale ne! Lev! A další!“

„Jsi při smyslech?“ vyhrkla jsem, protože mi Fínin obličej zmizel ze zrcátka a já teď viděla jenom strop Celestýnina bytu. To dávalo smysl, Josefína totiž nemohla koukat

ze svého pokoje; její a Reginin byt je totiž až úplně dole v suterénu.

„Koukni se na oblohu!“ ozval se ze zrcátka její hlas.

Díky za radu, pomyslela jsem si, to tady tak nějak děláme celou dobu...

Mé myšlenky však přetrhla bělostná křídla a dlouhý napnutý krk. Tmou letěla bílá labuť jako vystřelený šíp a já v ní poznala domovní znamení z horní části Nerudovy ulice.

„Fíno, máš pravdu, labuť! Co to dělá?“

„Ginevro, musím končit. Drž se u svojí mámy.“

Její obličej se závojem rezavých vlasů zmizel a já schovala zrcátko rychle zpátky do kapsy.

Sledovala jsem labuť, stoupající stále výš k obloze, a najednou jsem pochopila. Mířila ke svému nebeskému dvojčeti, k souhvězdí Labuti, jednomu z největších, které teď zářilo na východní obloze. Začala kolem něj zuřivě kroužit, jako by probouzela jednu hvězdu po druhé, ale vtom už jsem koutkem oka spatřila v levé části oblohy nějakou narudlou šmouhu.

Byl to červený lev. Další znamení z Nerudovky opusťilo fasádu a uhánělo mocnými skoky oblohou, proběhlo vzduchem nade mnou a rudé tlapy se mu míhaly. Lev mířil na západ – až k souhvězdí Lva, v patách mu byl další, blyštivě zlatý, v němž jsem poznávala znamení ze Zámecských schodů.

A vtom se v hrozivém černém mraku něco pohnulo. Oblak se začal rozpínat. Ne, vlastně se začínal tvarovat,

na jednom konci se protáhl do obludné tlamy, z níž vyrazily tenké, zahnuté černé tesáky, hned nato následovaly tlapy a z nich dlouhé drápy, pak ocas... Ale to už se k němu z jedné strany po nebi řítíl hvězdný lev, obrovské nebeské stvoření, a kousek za ním se hnala dvojice lvích domovních znamení. Na opačné straně už hvězdná labuť roztáhla obrovitá křídla a zuřivě jimi tloukla.

Nevědomky jsem mámu chňapla za loket a přitiskla se těsně k ní. Máma přestala mumlat. Chvilku těkala očima od dvou labutí ke třem lvům a pak s výrazem stále ještě nepřítomným tiše řekla: „Znamení z naší ulice. Přišla nám na pomoc.“

„A jedno ze Zámeckých schodů. To tys je přivolala?“

„Pst,“ sykla po mně, a tak jsem zmlkla. Přesto mě ale chytila kolem ramen a pevně mě zmáčkla. Její teplo bylo útěchou. Cítila jsem její levandulový parfém a úzkostlivě sledovala nebe, na kterém se teď odehrával divoký zápas.

Černá psí obluda chvíli uskakovala před hvězdnatým lvem, který se vzepjal na zadních a skočil po něm, jak to velké kočky dělávají. Pes uhnul o kus doleva, čímž odhalil měsíc. Lev ho minul a pes se okamžitě vrátil zpět, aby lvovi nadběhl zprava, a pokusil se mu chňapnout čelistmi po zadní noze. Lev se bleskurychle otočil a zaútočil psovi na krk. Ten sice mrštně uskočil, jenže shora už se na něj snesl obrovský hvězdný pták a udeřil jej křídly. Pes odlétl a já si byla skoro jistá, že kdyby to byl skutečný pes, slyšela bych jeho žalostné zakňučení. Vše se však odehrávalo strašně vysoko a já si konečně všimla i domovních